

Fakti lietā O.K. pret Latviju

Iesniedzēja ir bijusī Latvijas Republikas pastāvīgā iedzīvotāja, kura šobrīd dzīvo Jaunzēlandē.

1994. gada 27. decembra vakarā ap plkst. 18 iesniedzējas dēls, kuram tajā laikā bija 15 gadi, izgāja pastaigāties. Kad ap plkst. 20 viņš neatgriezās, iesniedzēja uzsāka sava dēla meklēšanu. Ap plkst. 23 daži vietējie jaunieši informēja iesniedzēju, ka viņas dēlu bija piekāvuši 4 krievu tautības jaunieši un viņš bija aizvests uz Rīgas 1. slimnīcu, jo stipri asiņojis. Iesniedzēja nekavējoties devās uz slimnīcu, kur ārsti viņai paziņoja, ka dēls bija bezsamaņā, pieslēgts pie respiratora un viņu nav iespējams apmeklēt. Iesniedzējas dēls nomira 28. decembrī ap plkst. 1 naktī. Slimnīcas reģistratūrā iesniedzēja uzzināja, ka 4 krievu tautības jaunieši, kas bija piekāvuši viņas dēlu, bija lietojuši alkoholu kādā vietējā viesnīcā.

Ar savāktu informāciju iesniedzēja devās uz vietējo policijas iecirkni, kur policijas darbinieks pieņēma iesniedzējas ziņojumu. Viņi devās uz slimnīcas reģistratūrā norādīto viesnīcu, kas atradās 15 minūšu attālumā. Minētie 4 krievu tautības jaunieši viesnīcā neatradās. Policija neveica viesnīcas reģistra pārbaudi, lai noskaidrotu šo jauniešu vārdus, ne arī kādas citas izmeklēšanas darbības. Pēc tam iesniedzēja atgriezās policijas iecirknī, kur uzrakstīja iesniegumu.

Iesniedzējas dēla pēcnāves sekcijā, kas tika veikta 1995. gada 2. janvārī, tika noskaidrots, ka nāves cēlonis bija bijusi 'Smaga galvas trauma. Epidurāla hematoma, ko izraisījis galvaskausa pamatnes lūzums. Atklāta galvas trauma'. Iesniedzēja dēla līķa sekcijas atzinumu iesniedza policijā, lai palīdzētu izmeklēšanai, tomēr izmeklētājs, ar ko viņa tikās, nespēja dokumentu izlasīt, jo nepārvaldīja latviešu valodu. Gadu vēlāk izmeklētājs no cita policijas iecirkņa iesniedzējai pa telefonu paziņoja, ka viņas dēla nāves cēlonis bija bijusi astma, lai gan iesniedzējas dēls nekad ar šo slimību nebija slimojis. Ņemot vērā, īsā laika posmā pārdzīvoto vīra, dēla un mātes nāvi, iesniedzējai pasliktinājās psihiskās veselības stāvoklis, un viņa pārstāja aktīvi sekot dēla nāves apstākļu izmeklēšanai.

1997. gadā iesniedzēja pārcēlās uz dzīvi Jaunzēlandē.

Komitejā iesniedzēja vērsās savā un sava 1994. gadā mirušā dēla vārdā. Iesniedzēja uzskatīja, ka dēla nāve bija iestājusies pēc tam, kad krievu tautības pusaudžu grupa bija viņu piekāvusi. Iesniedzēja apgalvoja, ka atbildīgās iestādes nebija pienācīgi izmeklējušas viņas dēla nāves apstākļus. Tāpēc Latvija bija

pārkāpusi viņas dēla Pakta 6. pantā garantētās tiesības uz dzīvību un pašas iesniedzējas Pakta 7. pantā garantētās tiesības.